

Van musketier tot elektronicus

Henk Hagenbeuk publiceerde eind vorig jaar zijn boek Van musketier tot elektronicus, waarin hij de geschiedenis beschrijft van de Utrechtse familie Hagenbeuk van 1600 tot 1987. Onderstaand een van de vele verhalen uit dat boek. Hierin beschrijft Henk een periode waarin hij en zijn boezemvriend Joop Don studeerden aan de HTS Oudenoord, op de afdeling Elektrotechniek en samen een cabaretgroepje hadden opgericht, Cabaret De Mallemolen (1959/60).

Henk en Joop Don hadden in die tweede eerste klas op een gegeven ogenblik het idee een cabaretgroepje samen te stellen. Allereerst bedachten ze een aantal mogelijke sketches, er moest live muziek bij, iets cultureels moest er ook zijn, kortom van alles wat. In het nieuwe studiejaar informeerden zij bij diverse mensen in hun klas of zij wilden meedoen en al gauw waren zij met tien personen.

Joop hield zich met de algehele leiding bezig, Henk nam de muzikale leiding op zich en twee anderen de technische leiding. Dat werd dus veel oefenen in hun vrije tijd.

Debuut

De eerste uitvoering was op het carnavalsfeest, zaterdagavond 27 februari 1960.

Die avond werd een daverend succes, waardoor Henk de stoute schoenen aantrok en in een brief naar de Nederlandse Televisie Stichting (NTS)

schreef, dat hij een cabaretgroepje had, waar de televisie niet aan kon tippen.

Een dag later kreeg Henk per kerende post antwoord, dat de brief naar de diverse omroepen was doorgestuurd. Drie weken later (23 maart) kreeg Henk een brief van de AVRO dat hun regisseur, de heer Akkermans, een gesprek met hem wilde hebben. Op 26 maart hadden zij hun tweede uitvoering voor alle ouders. Ook hier weer veel succes.

Laatste optreden

Toch werd dat ons laatste optreden wegens een gebrek aan tijd! Henk had zijn briefactie niet aan de andere leden van de cabaretgroep (behalve Joop) meegedeeld. Later, na de vraag wie die uitnodiging zag zitten, haakte men af, want het zou toch te veel tijd gaan kosten en in het daarop volgende studiejaar (het praktisch jaar) zou iedereen verspreid over het (buiten) land zijn stages moeten doen. Dus

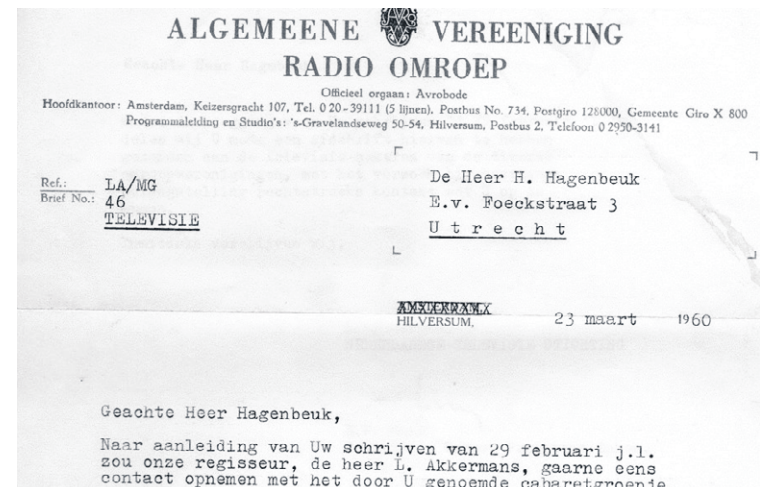
repeteren zat er nauwelijks meer in.

Henk heeft dat de heer G. Lugtenburg ook geschreven en hem bedankt voor zijn uitnodiging. Dat was toch wel jammer!

The Dixieland Pipers

Als uitvloeisel van het succesvolle cabaret, werd Henk benaderd door de heer Stenvers, de sportleraar, of Henk hem op de piano wilde ondersteunen bij een community-singing. Hij was nl. ook gymnastiekleraar op de HBS de Munnik, die op 7 april 1960 zijn vijftigjarig bestaan zou vieren met een groots feest in het toenmalige Tivoli. In de roes van het cabaretsucces zei Henk meteen: "Ja!"

Zoals eerder gezegd, Henk was geen groot musicus, kon slechts een klein beetje op de piano 'rammelen'. Het zouden echter ouderwetse meezingers zijn. Uiteraard werden Henk en Joop Don voor de gehele feestavond uitgenodigd, die begon met een toneel-

voorstelling (waarvan Henk door de zenuwen voor het komende optreden niets van heeft meegekregen, volgens Joop was het best aardig!), daarna een gezellige feestavond met een orkestje. Dat orkestje was de toentertijd landelijk zeer bekende dixielandband The Dixieland Pipers o.l.v. Eric Krans. Het dansen werd zo af en toe onderbroken door community-singing of dansdemonstraties.

Het was een grote zaal vol met mensen en toen Henk voor de eerste keer moest optreden, stond hij behoorlijk te trillen op zijn benen. Henk moest dus

Eric Krans vragen of hij weg wilde achter de piano; dat deed hij en Henk nam zijn plaats in.

Nadat Henk de eerste beginakkoorden had gespeeld, had Eric Krans snel in de gaten dat zijn pianospel van laag niveau was, hij knikte eens naar zijn bandleden, die vielen één voor één in en toen begon het ergens op te lijken.

Henk Hagenbeuk

GELUKSVOGELS

Het is vandaag een bijzonder donkere dag. Zo eentje waar ik niets mee heb. Buiten vliegen de vogels af en aan en doen zich te goed aan de bolletjes die Cor alweer overal opgehangen heeft. De bomen laten hun blad vallen en de bloeiende planten in de tuin hebben hun kleur en geur verloren.

In een hoek staat een Hortensia ontzettend haar best te doen om mijn aandacht te trekken. Ze mag dan misschien haar mooie bloemenpracht kwijt zijn, maar daarvoor in de plaats heeft ze een soort van vlinderachtige 'geraamtes' tevoorschijn getoverd. Ze neemt sierlijk afscheid van de zomer. Zie eens hoe bijzonder. ZIJ WEL!

Ik niet en ik merk ook dat Cor en ik, nu we een dagje ouder worden, de kachel wat hoger zetten. Nee hè, we gaan niet lopen koukleumen hoor, ook dat nog!

Toen ik jarig was, kreeg ik een aardige kaart van mijn zangpedagoge en haar man. Op de voorkant stond een boom die zijn bladeren verloor en binnenin

Ik melancholisch? Welnee!

stond een tekst die me aan het denken zette. 'Van harte gefeliciteerd, en Irene...voel je je ook al een béétje in de herfst van je leven?' Ja hoor, zéker, dank u beleefd! Ik had 's ochtends nog héél stoer het nummer WHEN I AM SIXTY FOUR van The Beatles op facebook gedeeld. Iedereen mocht het weten ja, ik ben 64, nou en? Ik dacht aan mijn moeder die, toen ze mijn leeftijd had, stijf van de reuma stond en aan mijn vader die geveld werd door de zeldzame spierziekte Guillain-Barré en niet lang daarna Alzheimer kreeg. Mocht ik, GELUKSVOGEL, nog héél niet klagen!

Het leven geeft en het leven neemt en als je ouder wordt lijkt het of het leven stééds meer neemt. In augustus verloren Cor en ik Wil van Nimwegen, een héél goede vriendin. Ze was ruim een half jaar ziek en van de vrolijke, stoere vrouw die ze was bleef niets meer over!

Vorig jaar had ik op haar verzoek nog een oproep in deze krant gedaan. Ze zocht haar jeugdvriendin Joke Satter en hoopte weer met haar in contact te komen. Ze vroeg me regelmatig of ik al iets gehoord had en vroeg zich af

waar ze toch kon zijn? Helaas lukte het niet, althans niet op dat moment. Een paar weken geleden kreeg ik via de redactie een bericht van een zus van Joke Satter. Ze schreef me dat Joke de oproep nog wel had gelezen, maar dat ze erg ziek was en de kracht niet meer had om te reageren. Joke overleed een paar maanden vóór Wil. Ik hield het niet droog toen ik het las. Ik kon het Wil niet meer vertellen.

'Zeg Irene, valt er nog iets te lachen vandaag of blijven we in deze treurnis hangen?' Ik spreek mezelf maar eens even vermanend toe. 'Hier heeft niemand iets aan!' Ik zet radio M aan en pak de krant. Oh nee, niet wéér die #me-too verhalen. Tjonge jonge dáár word je ook niet vrolijk van. Wat bezielt iedereen toch? Een pagina verder staat er iets over een GLUTEN-VRIJE Piet. Ja echt, die schijnt er nu ook te zijn, nu nog een DOORGE-SLAGEN Piet en het Sinterklaasfeest is compleet.

Ah, daar komen de kleinzoons met dochterlief aan. De kleine Caelum heeft een Mickey Mousepop in z'n handjes. Hij kan al een béétje praten en zijn grote broer Darren vindt het

prachtig. Hij zegt met een grote grijns; 'Zeg maar eens aan opa en oma wie dat is'. Caelum antwoordt trots; 'Isse Pikkie Paus!' Darren komt niet meer bij van het lachen, hij wist al wat er ging komen.

Ik kan u vertellen... al is het nog zo donker buiten en vallen de bladeren

bij bosjes naar beneden als die kleine donderstenen er zijn kan oma Irene toch weer lachen!

Irene Kraaijenhagen

